

(Ἀπὸ τὰ παράξενα τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης)

Ἐνστασις ἀνηλικιότητος

— « Σκασμός, κύριοι! Ἄρχιζει ἡ συνεδρίασις!.. Βγάλτε τὰ καπέλλα σας!... »

Ὁ κύριος εἶνε Ἕλλην διὰδικος, ἐβδομηνητάρης, ἐλεύθερος συνταγματικός πολίτης καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος. Παρουσιάζεται λοιπὸν εἰς τὸ δικαστήριον — ὁ ἴδιος ἢ διὰ τοῦ δικηγόρου του, ἀδιάφορον — καὶ ὑποβάλλει εὐσεβάστως μίαν πῆχην ἄσπρα γένεια καὶ μίαν... ἔνστασιν ἀνηλικιότητος! Δηλαδή; ὅτι ναὶ μὲν μπορεῖ νὰ ἐγεννήθη στὰ 1840 καὶ νὰ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὀθωνος μ' ὄλα ταῦτα δὲν ἔχει ἀκόμα τὴν νόμιμον ἡλικίαν καὶ ἐπομένως οὔτε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσῃ λεπτόν εἰς τὸν ἀχρεῖον τὸν δανειστήν του!

Οἱ τοῖχοι μένουں ἐμβρόντητοι καὶ τὰ κεραμίδια ἐπάνω ξεκάρφωτα. Ὁ εἰρηνοδίκης ὑποτίθεται ὅτι ἔχει κι' αὐτὸς μάτια κι' αὐτιά. Δὲν ἔχει ὁμως τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ τὰ ξερριζώσῃ αὐτοστιγμεί. Τέτοια σύντομη διαδικασία ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τὸ θεατράκι τῶν ξυλένιων φασουλήδων, ὅπου ὁ Περικλέτος θὰ ἐτσάκιζε στῆς κατραπακιές τὸν ἀστεῖον Φασουλήν. Ἄλλὰ μέσα εἰς τὸν... « σεμνὸν ναὸν τῆς Θέμιδος » αὐτὲς ἢ φάρσες πκίζονται μὲ ἄκραν σοβαρότητα. Ὁ νόμος δίδει τὸ δικαίωμα εἰς κάθε Ἕλληνα νὰ ἰσχυρισθῇ ὅσα φέμματα βασιτάει ἢ ψυχὴ του. Κατὰ τὸ δικηγόρο καὶ τὴ ντροπὴ τοῦ θᾶχῃ. Φθάνει νὰ τὰ καταστρώσῃ ἐπὶ... τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου καὶ σύμφωνα μὲ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας!

Ὁ εἰρηνοδίκης θὰ βάλῃ τὰ γιαλιὰ στὴ μύτη καὶ τὸν νόμον κάτω, θὰ ξυσθῇ, θὰ βήξῃ, καὶ θὰ διατάξῃ ἀποδείξεις. Νὰ ἐξακριβωθῇ διὰ μαρτύρων (!!) ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πράγματι γέρος ἀσπρομάλλης ἢ παιδί ἀμούστακο ἀκόμα, τὸ τσαμένο. Θὰ ἐκδώσῃ λοιπὸν προδικαστικὴν ἀπόφασιν. Θὰ γίνουν ἀπόγραφα, ἀντίγραφα, κλήσεις, ἐπιδοτήρια, κοινοποιήσεις, πιστοποιητικά. Θὰ ἐξοδευθοῦν χαρτόσημα — νὰ ὠφελῆθῃ καὶ τι καὶ τὸ κατακαυμένο τὸ Δημόσιο. Θὰ βροῦν δουλειὰ οἱ δικηγόροι, οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι. Θὰ νταραβερισθῇ καὶ τὸ Κατάστημα λιγάνι, νὰ μὴ χρεωκοπήσῃ ἀπὸ ἀναδουλειὰ καὶ κεσάτια κ' ἢ κακομοίρα ἢ Θέμις.

Καὶ στὸ τέλος, ὁ ἀνήλικος ἐβδομηνητάρης δὲν εἶνε καὶ ὑποχρεωμένος καλὰ καὶ σώνει, ἐπὶ ποινῇ προστίμου ἢ βραβδίσματος, νὰ πλαστογραφῆσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὰ μητρώα καὶ νὰ γίνῃ διὰ τῆς βίας Φάουστ. Θὰ μείνῃ στὰ ἐβδομήντα. Κατὰ τὸ δρόμο μάλιστα, πού θὰ τραβήξῃ ἢ δίκῃ, θὰ πάῃ καὶ στὰ ὀγδόντα. Ἔχει ὁμως τὸν καιρὸν εἰς τὸ μεταξὺ νὰ ξεθεώσῃ τὸν ἀντίδικον στὰ ἔξοδα, νὰ μεταβιδάσῃ εἰκονικῶς τὴν περιουσίαν του, νὰ τὸ στρήψῃ διὰ τὴν Ἀμερικὴν καὶ ν' ἀφήσῃ τὸν μασκαρᾶν τὸν δανειστὴν του μὲ μίαν τελεσίδικον ἀπόφασιν στὸ χέρι, νὰ τρίβῃ μ' αὐτὴν τὰ μάτια του.

Ἔτσι αὐτὰ τὰ θαυμάσια πράγματα γίνονται, παίζονται καὶ λέγονται: ἔνστασις ἀνηλικιότητος !!

ΣΑΤΑΝΑΣ

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

ΧΑΙΡΝΕΙ σιγὰ τὸ ἀγέρι.
Ἔνα φιλι ἀκόμα!
Στὸν κόσμον ποιὸς τὸ ξέρει,
ἂν τὸ γλυκὸ σου στόμα
θὰ τὸ ξαναφιλήσω πιά;
Γλυκεῖά μ' ἀγάπη, ἔχε ἔγεία!

Ἔνα φιλι ἀκόμα
ἔνα φιλι καὶ πάλι!
Ἄπ' τὴν παλιά σου γνώμη
κανεῖς νὰ μὴ σὲ βγάλῃ.
Μὴ μὲ ξεχνᾷς στὴν ξενιτεῖά.
Γλυκεῖά μ' ἀγάπη, ἔχε ἔγεία!

Εἶν' ἡ ζωὴ μου ἀγῶνας
μὲ τὴν ἀνεμοζάλη.
Εἶμαι ἄχαρος χεῖμῶνας
σὺ τ' ἄστρο πού προβάλλει
οὐράνια παρηγοριά
στὴ σκοτεινιά μου. Ἔχε ἔγεία.

Λαμπρό ἔνε νὰ θυμάσαι
στὴς θλιβεραῖς σου ὥραις
πιστὰ πὼς ἀγαπᾷσαι,
καὶ πὼς σὲ τόσαις χώραις
καὶ θάλασσαις ζῆ μιὰ καρδιά
γιὰ σένα μόνον. Ἔχε ἔγεία.

Τί ἂν βογκάει τὸ κῦμα
καὶ ὁ βοριάς φρενιάζῃ
κ' ἡ θάλασσα ἔνε μνήμα
κι' ὁ ἀγέρας σκοτεινιάζῃ;
Γαλήνη θάχω στὴν καρδιά
ἂν μὲ θυμάσαι. Ἔχε ἔγεία.

Ἄν ὁμως μὲ ξεχάσῃς,
ἄς μὴ γυρίσω πίσω
ἀνάμεσα θαλάσσης
τὰ μάτια μου ἄς κλείσω,
ποιὸν νὰ τὸ μάθω. Ἔχε ἔγεία.
Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σὲ ἴδω πειά;

ἈΡΙΣΤΟΜ. ΠΡΟΒΕΛΒΓΓΙΟΣ